

## *TVÅHUNDRA METER FRIHET*

I samma ögonblick som Ellen sköt ut i det stilla vattnet, skymtade hon något i ögonvrån. Klipphällen denna tidiga timme visade annars inte särskilt mycket av liv. Inga kritiska blickar mot henne och hennes kroppsform. Varje morgon samma stillhet och njutning. Precis som hon ville ha det.

Kroppen gled vilande fram. Simtagen lugna, nästan lite väl långsamma för att hon skulle känna sig helt bekväm och klara att hålla sin tunga kropp flytande. Stillheten och tystnaden bar henne samtidigt som känslan av att vara på väg att sjunka fanns nära. Men hon ville så gärna det här. Att klara av det som både var svårt och samtidigt ändå alldeles fantastiskt. Precis det hon så väl behövde. En erövring av sig själv. Varje morgon. Och helt ensam.

Men inte denna morgon. Vad var det som hastigt fladdrat förbi hennes öga?

Med hakan strax vid vattenlinjen skar hon den blanka ytan. Underläppen var just på gränsen att släppa in vatten i den lätt öppnade munnen, men hon hade kontrollen. Vred hastigt på huvudet då den flyktiga rörelsen var där igen. Hon sökte med ivrig blick över vattnet, men kunde inte se något. Känslan var stark att där fanns någonting just ovanför hennes huvud. Till och med att något för ett kort ögonblick landade mitt uppe på hennes hjässa. Blev irriterad av att koncentrationen på simtagen gick förlorad. Hon samlade sig i ett djupt andetag.

Hon hade blicken fäst vid samma punkt, densamma varje morgon när hon långsamt lät kroppen skjuta ut i vattnet från den skyddande klippskrevan. Som att huka vid ett skötes mynning. Som att födas på nytt. Ett minne kroppen bar. En sällsam njutning att börja dagen med.

Riktningen var viktig. En mjukt rundad sten längst ut på motsatta udden, just innan den förrådiska grynnan som överraskat många båtägare. Och så det lilla skäret strax bakom, det generösa och blänkande skäret med alla måsar, fångade varje gång hennes uppmärksamhet. Skärets släta rundning som lät sig slukas av minsta våg innan bilden bröts. Ibland var ytan tom på fågel, ibland fanns några skimrande vita, som skrikande skar ett sår i den stilla morgonen. De stod där och trampade med sina svarta fötter i vattenskalpet. Eller vilade på ett ben. Vattnets mjuka dyningar som svepte över den ljusgrå stenen var hennes riktmärke dessa tunna morgnar. Höll hon kursen kände hon sig trygg. Sträckan densamma oavsett vad hon ibland hoppades.

Hon hade gärna känt med handen upp på hjässan, men vågade inte lämna simtagen. Ett snabbt och kort kast med huvudet och för en sekund fanns ingenting kvar i hennes tunna hår.

Den här morgonen sköt hennes kropp genom en svartblänkande, sammetslen yta utan minsta krusning. Etthundra meter i sydvästlig riktning med en nyligen uppstigen sol som värmde henne i nacken. Solen, vattnet och hon själv. Ingen annan. Ingenting annat. Eller? Hon var som en säl, sa många och hon tog det som en komplimang även om hon förstod att man syftade en hel del på hennes runda form.

Det bubblade i bröstet. Som ett pirr, som kolsyra. Varje simtag gav en ilning genom hela den långtande kroppen. Vattnets lenhet följde varje rörelse, smekte den känsliga huden och varje nerv reagerade och svarade i hennes innersta. Hon var i denna stund fullständigt närvarande. Det var magi och fullkomlighet, en sann vila. Minuterna strilade likt de vackraste pärlor trädde på en silkestråd så skir, men

också stark. Viljan och längtan var hennes styrka och motor, behovet och tron hennes bränsle.

Något störde henne. Igen. Hon gjorde trots sitt motstånd ett försök att vifta bort detta något. Rörelsen fick henne att tappa fokus och vattenytan förlorade sin spänning. Nyfikenheten tog plötsligt över och hon stannade upp och trampade vatten för att försöka upptäcka vad som tycktes följa med henne på simturen. Men ingenting syntes och hon återupptog efter några sekunder sin morgonresa i den fridfulla viken.

En vik där sluttande klippor och några väl dolda skrevor, som fickor i berget, vid denna tidpunkt bara var för henne. Ödmjuk tänkte hon på den ynnest det var, att helt för sig själv få uppleva detta. De långa simtagen tog kroppen på en resa in i själva livet. Fylld av denna mäktiga stund drog hon in den morgonfriska luften genom näsborrar som känsligt och direkt förmedlade liv. En resa i andetagen. Över spegelblankt vatten. Andas nu. Djupa och långa andetag. Så livgivande.

Vattnet famnade henne. Likt ett ändlöst stycke siden smekte den hennes tunga, nakna kropp, förtydligade hennes kontur i ett varande, gjorde henne äkta och levande. Hon svepte om sig denna stund som ett extra stycke liv där hon vilade i havsvikens händer. Hjärtat slog lugnt och pålitligt.

Simtagen följde i varandra i meditativa rörelser hela vägen till den runda stenen och tillbaka. Hon lyssnade på de vilsamma lätta ljud hennes simtag åstadkom. För varje tag kunde hon inom sig höra ordet Vi-la. Som inbäddat i frihet, som ett mantra. Vi-la. Ett mantra som kom till henne just när hon behövde det. Mellan simtagen försvann alla tankar. VI-LA...VI-LA.....Kraften i simtagen tog henne framåt. Mot målet. Mot stenen och tillbaka. Tvåhundra meter frihet.

Så fanns åter igen den märkliga upplevelsen av någonting som rörde sig runt hennes huvud. Där var något som ännu en gång tycktes landa i hennes åtstramade hår.

Tillbaka vid klippskrevan hämtade hon andan med kroppen utsträckt strax under vattenytan och med händerna på nedersta stenen. Den tunga kroppen flöt svajande som en vattenväxt. Vattnet bar hennes tyngd i lätta rörelser. Blicken vilade på händerna som knappt syntes under det täta, djupt gröna sjögräset som täckte stenen. Trots bleket böljade det mjukt över hennes sommarbruna fingrar. Leende konstaterade hon att hon var viktlös. Den stora Ellen vägde ingenting i detta ljuvliga element. Simturen var hennes morgonresa för kropp och själ.

Hon slöt för några sekunder ögonen och drog ett djupt och livgivande andetag innan hon långsamt hävde sig upp på klippväggen. Hon skulle just sträcka sig efter det stora badlakanet hon lagt nära intill klippkanten, då hon såg den innan den fullkomligt självklart landade på hennes hand. Gyllengul lyste den upp hennes brunbrända fingrar. Vingarna spröda och mjukt rundade i en elegans med en tunn linje som förstärkte konturerna. Den hade under Ellens simtur flera gånger försökt landa på hennes huvud. Som ett smycke fanns den nu ett kort ögonblick på hennes hand och förvillade henne överraskande. Hon rös till. Kanhända av att hon börjat frysa eller den märkliga upplevelsen, kanske av båda. Så var den borta, flyktigt ute ur hennes synfält. Hon drog långsamt till sig badlakanet och svepte omständligt in sig från axlarna ner till knäna. I en eftertänksam rörelse sökte hon samtidigt med noggrann blick efter den lilla passageraren. Men den var borta. Aldrig tidigare hade hon upplevt en fjäril flyga så över vatten. För några sekunder hade den landat på hennes huvud och som en självklarhet låtit henne bära den ett stycke över vattnet.

Försiktigt lutade hon sig mot den ännu morgonsvala klippan. Hon makade in kroppen mellan ojämnheter i stenen och betraktade

samtidigt ett svanpar som sakta skar genom det blanka vattnet. Som en reflex höll hon andan ett ögonblick för att inte störa dem.

Först citronfjärilen och nu svanarna. Vilken ynnest, tänkte hon och drog med ena handen över det blöta håret, vilken ynnest att få ha det så här.

Så fick hon denna morgon uppleva svanparets kärleksdans där deras halsar i mjuka rörelser följde varandra i slingrande, sensuella rörelser. Hur de simmade ifrån och mot varandra i en given rytm. Och där, alldeles ovanför de dansande svanarna fanns plötsligt fjärilen. Aldrig hade hon väl....

Att utan förbehåll få njuta av ett naturens skådespel spred ett kvillrande inom hela hennes varelse. Åh, dessa egna stunder. Egen tid. Egna upplevelser. Ingen som kom och avbröt, som behövde prata, ingen telefon som ringde uppfordrande. Ingen som kommenterade hennes former. Nu var tiden hennes, enbart hennes. Hennes morgonresa. Hennes och idag fjärlens. Svanparet visste inte om henne, de var fullt upptagna av varandra.

Hon började huttra och svepte i ett bestämt tag badlakanet tätare om sig. Men hon ville inte lämna klipporna. Ännu en gång lät hon blicken söka efter den sällskapliga gyllengula. I ett djupt andetag drog hon ner den friska morgonluften i sina lungor och behöll luften i de fyllda lungorna en extra stund. Tankarna växlade mellan det ögat sysselsattes med och den starka känslan av att få vara i det stora i livet. Hon tänkte på vilket privilegium det var. Att alldeles ifred få se ut över det stilla vattnet och andas in livet i det. Att få sitta längst ner på hällen med vattensskvalpet nära barfotafötter. Att känna den speciella lyckan över att ha fötterna i det sammetslena vattnet, allt fyllde henne med den starkaste lust till liv.

En lätt vind, en ljum morgonbris bjöd henne det hon just nu behövde få svepa in sig i. Ljudet av krusiga vågors lätta ändande mot klipporna startade hennes morgons stora glädje. De nu svagt böljande

vågorna var som hennes egna andetag. Som fjärilsvingars tysta slag i den stilla morgonen. Vattenvirvlar bakom stenarna i strandkanten rann snabbt tillbaka ut i havet medan hennes tankar kom till, de som skapade och påminde henne om att hon kunde välja. I varande är jag, i växande varje dag, tänkte hon. Ur de tankarna kom glädjen allt större, allt rikare för varje stund på klipporna.

Hon lutade sig bakåt och sträckte sig efter de mörkröda gymnastikskorna. Klockan hon lagt i den ena skon visade att det var dags att gå vidare i dagen. Men först andas ännu några djupa medvetna andetag och fyllas av nuet. Tankar på fjärilen gav ljus åt hennes leende. En sista blick ut över vattnet. Den gula syntes inte längre till. Kanske var det solen som bländade henne, men hon visste att hon den här morgonen fått vara med om något nytt. Frihet, som en fjäril fri att slå följe, att för en stund bli passagerare, bara för en kort stund.

Allt var egentligen som alla andra dagar. Men ändå inte. Med en stark känsla av något speciellt reste hon sig och traskade tacksam och med lätta steg tillbaka till det lilla huset.

Just då nådde solen trädet, hennes andra riktmärke. Nu var tiden delad, den var inte längre bara hennes. Vemod fyllde hennes bröst. En sällsam känsla. Då såg hon den citrongula igen. Framför henne på stigen upp från klipporna flög hennes lilla skira passagerare från morgonens simtur.